

AALTJE VAN WIERINGEN

99

Inhoud

Inhoud	3
Voorwoord	8
Oud.....	9
Schubert	10
Balkon.....	11
Zes zonen	12
Eenvoudig.....	13
Knieën	14
Autorijden	15
Beertje Inge	16
Voor geduldige Will.....	17
Vakantie	18
Mooi ritje.....	19
Lekker schilderen	20
'Ja, ja, ja! Ik kom zo!'	20
Lang geleden	21
'Ben je koffie aan het zetten?'	21
Geurig.....	22
Erg	23
Alles kapot.....	24
Onuitstaanbaar	25
Feedback	26
Morgenstond.....	27

Duf.....	28
Wat ie is.....	29
Op een morgen	30
Wijsheid?.....	31
Emailen.....	32
Etenstijd	33
Kat	34
Diner.....	35
Elektriek	36
Zestig jaar geleden.	37
Wellust	38
Autorijden	39
Zeventig jaar geleden.	40
Lente, horen jullie!	41
Lénte	42
Grapje.....	43
Ouwe liefde	44
Winter	45
De Sprong.....	46
Niet.....	47
Kom!.....	48
Wijs.....	49
Zij wel	50
Het portret	51
Liever gelukkig.....	52

Kat Pepijn:	53
Schat!	54
Een gegeven	55
Vierdaagse.....	56
Lopen.....	57
Maandag	58
Winkelcentrum.....	59
Wilde Bill	60
Egmond aan Zee	61
Er naast.....	62
Overal	63
De volgende dag.....	64
Storm.....	65
Mededeling	66
Taaltuin	67
Kringloperen.....	68
Mistig.....	69
Wandeling	70
De oude kunstenaars	71
Lach	72
Sport.....	73
Opgeruimd	74
Aanpassen	75
Blue monday	76
Bril	77

A-muzikaal	78
Opruiming	79
Eerste keer	80
Er af	81
Grote liefde	82
Hap-klaar	83
Voor Cora	84
Het is niet wat het lijkt	85
Het piept	86
Hulp	87
Hitte	88
Leuter	89
Voor Stella: Klem	90
Zou dat kunnen?	91
Verkeerde afslag	92
Een broertje	93
Kleutertijd.....	94
Vroeg.....	95
Koud	96
Drie.....	97
Ik lees	98
De stoel	99
Groei.....	100
Vies.....	101
Veertig jaar geleden	102

Vandaag eten we soep	103
Val	104
Unverfroren.....	105
Uitnodiging.....	106
Van achteren	107
Weergaloos	108

Voorwoord

Deze 99 korte verhaaltjes van 99 woorden draag ik op aan mijn vriend Ton Wempe. Hij heeft met geduld, humor en een brein vol computerkennis gezorgd dat dit een echt boek werd.

Zonder hem zou ik me geen raad hebben geweten, voor mij heeft de computer een geheim brein!

Ook dank aan de de sponsoren Alie Beentjes en Inez van Deelen Sig!

Oud

De stijf geworden wollen steunkniekousen bengelen
babbelend aan de waslijn.

‘Wat zijn wij toch bijzonder, hè!’

‘Jij zegt het, wat vind jij van dat hete sop in die
draaitrommel?’

‘Ontzétend, broer, maar we zijn wel die stinkende schilfers
en vuile zweetsokkenlucht kwijt.’

‘Ik zie er zó tegenop om weer over die knoestige stutten
getrokken te worden. Die kerel rukt me zowat uit elkaar.’

‘En ik dan! Die ellendige grote teen met een gele nagel
steekt door mijn voorkant.’

‘Nou zeg, schei uit met je smerige praatjes.’

‘Och wat, de rek gaat er uit, bij hem en bij ons.’

Schubert

Vanmiddag luisterde ik naar de sonate in bes, D 960 van Schubert. Mijn privé-pianist van 91 jaar speelde het. In de linkerhand klonk het zacht aanroffelende onheilsteken op, een triller in de bassen, afgewisseld met het lieflijk opkomend hoofdthema. Ik liet me meedrijven tussen de meanderende klanken. In het tweede deel van het stuk voelde ik diepe smart, een grote eenzaamheid zodat ik op mijn tanden beet om het te verdragen. Schubert schreef dit stuk in zijn stervensjaar. Hij werd maar 31 jaar. De grootheid van de muziek bevat ik nauwelijks maar ben bevoorrecht het te mogen horen.

Balkon

Achter me klinkt een luide schater.

Haar gebloemd achterwerk steekt omhoog terwijl ze gebogen staat over de vuilniszak waar we zojuist de uitgebloeide viooltjes in hebben gekieperd.

'Mam, kijk eens hoe lief!' Ik zet mijn gieter neer en loop langs de hangende tuinen naar haar toe.

Vertederd wijst ze op een slakje dat op de rand van de vuilniszak zijn voelhorentjes omhoogsteekt.

'Ik neem hem mee, zo meteen' zegt ze.

Later daalt ze omlaag met de lift, het slakje op haar wijsvinger.

'Gezelschap voor onderweg in de trein', grijns ik gemeen. Haar lach schalt na door de liftkoker.